

DÖRT MEVSİM ORMANI

Üç kafadarız biz, havanın da insanların da temiz olduğu bir orman köyünde yaşıyoruz, dört mevsim ormanı diyoruz biz, hayat gibi dört mevsimin tüm güzelliklerini yaşıyoruz bize. Teknoloji bize uğramamış ya da uğramış dersem yalan olur, arada sırada turistler uğrar, şehirli insanlar doğa yürüyüşleri yaparlar köyümüzde. Şöyle bir havamız değişir sonra bir bakmışız tekrar kabuğumuzdayız yalnız tüm köylü bir kabukta, öyle ayrı ayrı değil. Hele biz zarife, esma ve ben birlikte büyüdük, birlikte okuduk tabi ilkokulu bitirebildik ama olsun; birlikte sevdik neredeyse hepimiz de bir yılın içinde evlendik, komşu olduk. Annelerimizle, nene, teyzelerimizle ablalarımızla gece oturmaları yaptık. Ayırt etmedik hiç kimseyi bizden büyük ya da küçük diye. Bizim gibi düşüneni de sevдик düşünmeyeni de. Hamarattık, çalışkandık zaten hep her gece tüm köy halkı gelse kucaklardık sanki, insan yük değil sefa gelirdi bize yeter ki yürek yükü olmasın. Gündüzleri tarla işleri, hayvanların bakımı, hoş beş derken gelir geçerdi tatlıydı dilimizde, ağzımızda. Kocalarımızla çalışır fideler ekerdik, meyve sebze toplardık. Evimize ulaştığımızda da çayımız, yemeğimiz komşularımız olur, bembeyaz danteller, nakışlı havlular hep ellerimizden öperdi. Şimdi de hamileyiz ama ikişer kat daha güçlüyüz ikişer kat daha çalışkanız daha mutluyuz şu sıralar. Gece yastıkta kocalarımızla, gündüz annelerimiz, ebe, nenelerimizle bebeklerimizin heyecanını yaşar dururuz.

Ebeler

_ Zarife seninki amma ne kibar olur, güzel olur, boylu boslu olur gı. Şimdiden özellik tütüt kendine. Benimki erkek olacak ya

_ Hediye biz iyice yaşlandık gari, kocan gibi güçlü bir delikanlı geleyo bize, yaşadık. diye sevinir dururlar.

Esmâ doktora gitmedi sağlıklı olsun diye dua eder hep, hepimiz ederdik tabi, ormandan dört mevsim envai çeşit bitki toplar böreklerini salatalarını yapar yerdik şifa olsun diye.

İki ay sonra sıraya girmiş gibi geldi bebekler. Zarife'nin şehirdeki devlet hastanesinde doğumu oldu. Sağlıklı bir bebek daha ne istenir ki hayattan. Ertesi gün indiler köye, bebek görülmeye gidildi maşallahı vardı. Sonra benim bebeğim, benden sonra da Esmâ. Nur topu gibiydi bebeklerimiz, anne olmuştuk. Dünyalar bizimdi, her şey çok iyiydi. Üç ay geçmedi, tarladan döndüğüm bir gün annem, İbrahim'le bana

_ Sanki bu bebek sağır kızım, bilmem mi ben. 3 çocuk büyüttüm, seninki sesime hareketlenmiyor, sesime dönüp bakmıyor.

İbrahim rahat bir tavırla anneme;

_ Bir sıkıntısı vardır belki, rahatsızdır çocuk.

_ Yok oğlum bir sıkıntısı olsa anlarım ben, ağlamıyor, zırlamıyor. dedi. Bana dönüp

_ Sen de bi şeyler fark ettin mi hanım, diye ekledi. Fark etmişim aslında ama söylemedim.

Gecenlerde emzirirken tabak rafından bir tabak yere düştü de hiç kımıldamadı, emmeye devam etti. Herhalde çok acıktı diye düşünmüştüm ah nasıl söylesem. Ya gerçekten bebeğim sağır ne olacaktır.

O gün heyecanla eve geldik, hayal meyal hatırlıyorum. Doktor bir ay içinde gelin kulak testi yapalım demişti, tabi yakıştırmadım, nasıl olsa yaptırırız diye düşündüm. Hem benim bildiğim tek sağır insanlar yaşlılardır; onlar da ağır işitir. Hani televizyonlarda gördüğümüz el kol hareketiyle konuşan insanlar gibi mi acaba diye geçirdim içimden. O an içimden neler geçmedi ki, yüreğim nasıl cızladı sormayın. Gidelim, gidelim diyormuşum İbrahim'e, sadece gidelim. Hanım nereye, nereye diye sesleniyormuş da duymuyor muşum. En son annem bir tokat attı ki sıçradım. Gidelim dedim. Kaptım bebeğimi. " Doktora, dediydi doktor kulağına bakacağız demişti diye kapıya yöneldim ama İbrahim:

_ Bu saatte vesait bulamayız yarın gidelim

_ Olmaz, yarına olmaz. Şimdi gidelim. Anne muhtara söylesek de götürse

_ Kızım dur hele, yarın olsun. Akşam oldu şehre gitsek de kimde kalırız, ne yaparız? Yarın erkenden düşeriz yola.

Çaresiz kabullendim, bebeğimi alıp odaya gittim. Bir güzel emzirdim. Aldım bir minder, serdim

battaniyesini, bacaklarımın üstüne yatırdım. Başladım sallamaya; sallarken sanki beni de sarsıyorlardı. Yanımda sanki bir kalabalık

_Sağır mıymış

_He ya, yazık.

_Bir deli Musa bir bu, Allah sabır versin.

_Pek de güzel çocuk ama kader işte

"Susun" diye bağırılmışım, annem geldi odaya.

_Ne oldu gızım, sen yat istersen ben uyuturum yavrumu.

_Yok anne, ben uyuturum. Bir şey olmadı sen merak etme, dedim gönderdim anamı. Sallamaya, sallanmaya devam ettim. Bu sefer iyi düşündüm. Belki bir şeyciği yoktur, yarın yüreğimiz ferah döneceğiz diye geçirdim içimden. Tam uykuya dalacakmışım İbrahim geldi.

_Uyumuş hanım hadi yatır beşiğe, çantayı da hazırla saat yedide otobüs köy meydanında olur.

Tamam, dedim. Yatırdım, çantayı hazırladım. Acaba haber verse miydik bizim kızlara? Ne

diyecektim? Yok, bebeğimin bir şeyi yok. Kimseyi telaşlandırmamaya karar verdim. Hazırlıklarımı bitirdim yattım ama nerdeyim belli değil.

_İbrahim, ya deli Musa gibi olursa, kimse dilinden anlamaz divane, biçare dolaşırsa ortalıklarda?

Ya biz onu iyi edemezsek, yazısı buysa?

_Korkma hanım, bir şey çıkmayacak; bak göreceksin. Hem çıksa bile ilacını, çaresini buluruz; bulacağız Allah'ın izniyle.

_ İnşallah.

O gece uyku yoktu bana. Öyle de oldu gözümü kırpamadım, sabah olmak bilmedi. Tabi sonunda oldu ama bir de bana sorun. Hazırdık zaten hemen çıktık. Otobüs köy meydanındaymış, bindik ve başladı yolculuk. Şehire vardık hemen hastane dolmuşuna bindik. Çok az kaldı artık, içimi ferahlatmak için başka şeyler düşünmeye çalıştım. Dolmuş şöförünün hastaneye geldik demesiyle indik. Danışmaya vardık, kulak testi yaptıracağımızı söyledik, önce anlayamadı ama "Bebek duymuyor galiba bacım onun için geldik" dedi, İbrahim. Kız hemen ne yapmamız gerektiğini anlattı.

Nihayet doktorun kapısında idik, içeri girdik sıramız gelince. Doktora anlattık neden geldiğimizi , doktor hanım anlayışla karşıladı ama keşke ilk bir ay içinde gelseydimiz demeyi de ihmal etmedi. Test yapıldı ve bebeğimiz korktuğumuz gibi sağırdı. Hem de çok duymuyor dedi doktor. Anlattı, anlattı ama ben kimseyi duymuyordum artık, bebeğim gibi olmuşum. Doktor halimden anlamış olacak yüzüme serpilene su damlalarıyla döndüm onların yanına.

_Sizlerle aynı kaderi paylaşan yüzbinlerce kişi var gerek Türkiye de gerekse başka ülkelerde, artık erken cihazlandırma ve gerekliyse ameliyatla, aldıkları özel eğitimle normal yaşlıları gibi olabiliyorlar.

Ameliyat kelimesi yine canımı yakmıştı. İbrahim hemen sordu

_Ameliyat neden ki?

_Bakın sizleri anlıyorum, bir yerde okumuştum, işitme engelli çocuğu olan bir aileyle röportaj yapmışlardı, anne diyordu ki İngiltere uçağına binip mecburi inişle ıssız bir yerde kendini bulmak gibi, diye tarif etmişti duygularını. Ne hissediyorsunuz az çok bilebiliyorum okuduklarımdan.

_Dört mevsim ormanına yaşarsız biz doktor hanım ama şimdi mevsimleri tükendi yavan kaldı, biz mevsimsiz bir yere indik doktor hanım.

Doktor sustu, annem, İbrahim sustu, yüreğimin yangını hıçkırıklarla çıktı ortaya, bağırarak ağlıyordum.

İbrahim ile annem mücadele isteyip tuttular kollarımdan çıkıyorduk dışarı, kapının ağzında küçük bir çocuk vardı, beni göstererek "Anne bak, abla ağlıyor." dedi. Doktor hanım da çıkmıştı arkamızdan çocuğa seslendi. " Emre gel öp teyzeyi iyileşsin" dedi, çocuk geldi," teyze hasta" dedi, "evet hasta olmuş öp iyileşsin" dedi doktor. Eğildim onun boyuna, kulaklarında küçük aletler vardı," işitme engelli" dedi doktor. Sımsıkı sarıldım aniden, sardığım çocukla serinledi yüreğim. İyiyim dedim şimdi çok iyiyim. Bebeğimi aldım annemden, Emre'ye gösterdim," bak Emre o da senin gibi olacak büyüyünce", Emre sevdi "cihazı yok" dedi," olacak" dedim. Senin gibi bize umut olacak, ışık olacak, onunla öğreneceğiz bilmediklerimizi, içimizden ama farklı olacak, tıpkı dört mevsim ormanı

gibi kucaklayacak bizi, biz de ona hep sahip çıkacağız.